

Những Giờ Khắc Tuyệt Vọng

Trong lúc mạng sống của Phương Dung như chỉ mảnh treo chuông, ai chứng kiến cảnh này cũng nghĩ rằng nàng sẽ tán mạng. Nhưng thật phước lớn cho nàng. Luồng kinh phong độc thủ của lão ma vừa tung ra liền bị một ngọn thần chưởng từ trên không ập xuống mạnh và nặng như một tòa núi lớn. Tiếng nổ chát chúa vừa rồi là sự va chạm của hai luồng kinh phong. Kha Ngột Bật ngã sóng soài lên nền gạch văng đầy những vũng máu bầm. Nhìn bề ngoài thấy thân thể lão vẫn còn nguyên vẹn, kỳ thực lực phủ ngũ tạng lão đã nát như tương tàu.

Lão Đại hạ mũi hài xuống đất. Lão chưa kịp phi thân tới đỡ Phương Dung thì đã có Phụng Liên Thăng Tiên cô phóng vèo đến bồng gọn nàng trên tay.

Lấy từ trong áo ra một hoàn linh dược và một chiếc khăn tay, Tiên cô nhét vào miệng nàng viên linh đan rồi lau vết máu bầm rỉ nơi mép cho nàng. Cử chỉ ân cần chăm sóc của Tiên cô chẳng khác gì một bà nữ mẫu. Sau khi bắt mạch cho nàng, Tiên cô vận khí chân nguyên, vung những ngón chỉ, điểm hàng loạt vào đại tiểu huyết trên thân thể nàng, rồi mới tiếp truyền chân lực. Khuôn mặt khả ái của Phương Dung đang tái nhợt, bỗng chốc lại ửng hồng sắc máu.

Khi Thành Nhân cùng thân mẫu đến nơi đã thấy Phương Dung ngồi xếp bằng trên sân gạch, đôi mắt nhắm nghiền. Phía sau lưng nàng, Phụng Liên Thăng Tiên cô ngồi theo vị thế của Phật Bà Quan Âm truyền qua cho nàng những luồng chân nguyên rừng rực sung mãn vô cùng. Thành Nhân định đến bên bào muội, chợt chàng giật mình vì nghe tiếng huyền não từ phía ngoài vọng vào. Chưa biết việc gì đã xảy ra, đã thấy hàng chục bóng cao thủ từ xa liệng mình đáp xuống sân tiền sảnh. Dường như để sẵn sàng ứng phó với mọi bất trắc vốn được dự kiến từ trước, lão Đại xoạc chân theo hình chữ bát đứng án ngữ trước mặt bào muội của chàng.

Lại nói mười bóng cao thủ vừa đến nơi liền giãn theo hình chữ nhất. Ngó lại tên nào cũng to lớn dị hợm mình vận áo nhung bào có thêu những đường kim tuyến lấp lánh, gương mặt xanh màu chì, râu ria tua tủa, đôi mắt trắng dã lộ vẻ hung tàn. Nhìn sơ qua cũng biết mười tên này nằm trong số đại cao thủ thượng thừa của Tứ Hải Đại Mông bang. Bọn họ pháp đứng khoanh tay chiếu ngay trực diện vào Lão Đại bằng những tia sát khí. Lão Đại chẳng hề nao núng một mảy, ánh mắt của lão cũng như đang bốc lửa không kém gì bọn đối diện. Lão im lặng trong một thoáng rồi cất giọng lạnh lùng hỏi:

– Các người có phải là Thiết Chưởng Thập Điện La Hán chăng?

Tên La Hán đứng đầu hàng bên tả gằn giọng:

– Hừ! Lão tặc dám cả gan giết phó bang chủ của bản bang. Quả là lớn mật đấy nhỉ? Lão tặc đã biết sức mạnh của Thiết Chưởng Thập Điện La Hán rồi. Vậy hãy mau

mau bó tay nộp mạng. Bọn ta thuận tình ban cho cái chết toàn thây. Nhược bằng ngoan cố... Hà hà! Với mười bộ thiết chưởng này...

Cả mười tên La Hán vươn tới trước ngực chục đôi thiết chưởng ánh lên màu thép nguội xanh lè, trông thật dễ sợ!

– ... Lão sẽ nát ra như cám!

Thấy lão Đại vẫn im lặng, hấn thét lên:

– Lão tặc nộp mạng mau! Bọn ta không có thời giờ chờ đợi nữa!

Đáp lại lời đe dọa của hấn, Lão Đại rút thanh trường kiếm nghe “reng” một tiếng rõ to. Bọn Thiết Chưởng Thập Điện La Hán xuống tấn. Mỗi tên gồng mình, bắt chéo đôi cánh tay vận nội lực. Chúng cùng một rập, sải chân hữu về phía sau nửa bước. Chỉ trong chốc lát chân nguyên rừng rực lan tỏa châu thân. Đến khi từng đôi thiết chưởng quay về phía trước chuẩn bị tấn công, bấy giờ trông bàn tay thép nào cũng đỏ lên như lửa...

Lại nhắc về Thành Nhân khi thấy bọn cao thủ, tướng mạo tên nào cũng tựa như hung thần ác sát, đến chừng nghe lão Đại và bọn chúng đối đáp, chàng lại càng lo hơn. Chàng nhủ thầm trong bụng: “Ồ! Bọn này dùng toàn thiết chưởng. Vậy thì có lẽ chúng sở đắc về môn “Thiết chưởng mật tông” rồi! Môn bí pháp này đồng thời sử dụng nhiệt năng để trấn áp đối phương. Ta nên báo cho tổ thúc biết trước để người vận dụng triệt để môn bí pháp “Hàn băng công” may ra mới đương cự nổi..”. Nghĩ rồi bèn vận công tính dùng pháp “Truyền âm thông đạt” cho lão Đại. Bỗng chàng lắc đầu thất vọng. Thì ra công lực chàng còn quá yếu, không đủ nội lực để sử dụng được phép này. Thôi thì đành phải nói ra bằng lời vậy. Thế là chàng đằng hắng một tiếng trầm giọng nói với lão Đại:

– Tổ thúc ạ! Nên sử dụng bí pháp “Hàn băng công” ngay từ lúc đầu nhé! Lấy băng giá cự với lửa thép may ra...

Lão Đại gật đầu lĩnh ý vị chưởng môn nhân trẻ tuổi. Trong khi Thập Điện La Hán vận công chuẩn bị thi triển “Thiết chưởng mật tông” thì lão hít thật sâu một luồng nguyên chân khí cương tỏa khắp cùng một trăm linh tám tử ma huyết. Ngũ hành nội tạng điều hòa nhân điện, xử lý lưỡng nghi một cách nhuần nhuyễn phát triển theo đúng phép “Hàn băng công”. Chỉ qua một thoáng, chung quanh lão Đại khí lạnh tỏa giăng làm cho Lý phu nhân và cả Thành Nhân phải lui ra ngoài xa chục bước, thế mà vẫn cảm thấy rét căm căm.

Khi hai bên đều vận công thủ thế xong, bọn Thập Điện La Hán cùng thét lên một tiếng, đồng loạt tấn công vào lão Đại. Hàng chục đôi thiết chưởng quét tới, những tia lửa rực sáng chiếu xẹt đến ngay vị trí của lão Đại đã đứng vận công trước đây chừng nửa khắc. Trước đó Thành Nhân ngó lại thấy nghĩa mẫu đang truyền chân nguyên cho bào muội. Chàng sợ cuộc giao đấu giữa lão Đại và bọn Thập Điện La Hán một khi xảy ra, sẽ ảnh hưởng lớn, làm nguy hại đến tính mạng hai người chứ

chẳng phải tâm thường. Bởi chàng vốn hiểu rằng, trong lúc truyền chân lực, nếu bị tấu hoa nhập ma thì bào muội của chàng có thể chết ngay! Nhưng rồi cuối cùng, chàng đã thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Thì ra, Phụng Liên Thăng Tiên cô vốn là một nữ hiệp anh hùng, trình độ nội ngoại công cho tới nay đã đạt đến mức vi diệu kỳ ảo, ít người sánh kịp. Chàng chẳng biết Tiên cô dùng phép chi, chỉ thấy hai người hết như đôi tượng đồng bỗng đứng được một chiếc chiếu thần vô hình nào đó đưa lên cao và dời ra xa, cách trường giao tranh ngoài chục trượng! Chàng há miệng tròn mắt kinh ngạc lẫn trong sự vui mừng khôn tả. Ôi! Nghĩa mẫu của chàng quả đúng là một vị tiên nương giáng hạ, trợ giúp kẻ ngộ nạn phàm trần! Thành Nhân yên tâm lắm!

Lão Đại thấy bọn Thập Điện La Hán tấn công một cách thần tốc như vậy, dự định bằng bất cứ giá nào cũng phải đặng độ chiêu đầu, vì trong lòng lão định ninh phía sau lưng mình có người đang truyền chân lực. Vạn nhất nếu lão né tránh, ắt những đường chiêu vũ bão kia sẽ tấp đến hai người, tất hậu quả khó lường lắm. Song le, nếu ra chiêu đầu cự địch, sẽ gặp phải một sức ép tập hợp khủng khiếp có khi bất lợi chẳng? Như đợc đợc tâm trạng của tổ thúc mình, Thành Nhân mách nhỏ:

– Tổ thúc cứ việc chiến đấu! Hai người ở sau lưng tổ thúc đã dời ra xa rồi.

Lão Đại ngó trực lại thật nhanh. Cả mừng, lão dùng thuật “Phi thiên quán thế” vọt mình lên cao. Khi hai mươi luồng kinh hỏa nhiệt của. Thiết Chưởng ào ạt ập tới, người ta thấy như có nhiều tia sét bủa giăng, tiếng “xẹt, xẹt, xẹt” vang lên nghe càng ghê rợn, độ nóng kinh hồn. Lúc hạ mình xuống một chỗ khác, lão Đại bèn cất lên tiếng cười khiêu khích đối phương. Thành Nhân hiểu rằng không phải lão cười khinh địch thủ mà ấy chính là kế nhằm gây cho kẻ thù bị kích động, ngộ hầu làm tiêu hao bớt nội lực ban đầu vốn khả dĩ hùng hậu kinh hồn!

Bọn Thập Điện La Hán xuất chiêu đầu tiên bị hụt, lại nghe rõ tiếng cười ngạo mạn của lão Đại từ phía sau lưng, chúng đồng loạt quay lại, đánh tiếp. Lão Đại lại chúm gót bắn mình lên né tránh. Lúc thì hạ xuống phía hữu, khi thì phía tả. Bọn Thập Điện La Hán càng truy kích gắt gao. Nhưng qua mười chiêu liên tục, áp lực xem ra so với chiêu đầu đã giảm sút khá nhiều. Bây giờ lão Đại mới chịu giao chiến, vừa buông mình xuống đất, lão đã lộng trường kiếm thi triển một lúc đến hai tuyệt chiêu. Tay tả dùng “Hàn băng phong” phát ra phía trước những luồng khí lạnh kinh người, đồng thời tay hữu cầm kiếm phát triển khai “Hàn băng kiếm ảnh”. Hàng loạt sự va chạm tạo thành chuỗi tiếng nổ kéo dài:

– Bụp xèo! Bụp xèo! Bụp xèo xèo!...

Bọn Thập Điện La Hán suốt cả nửa giờ vẫn chưa khống chế nổi lão già Đại Việt, chúng bèn ngấm ngầm hội ý nhau trong chớp nhoáng, ngay sau đó, phi thân tung ra bốn phương tám hướng, bắt đầu lực hiện một trận đồ quái lạ, bao vây lão Đại vào giữa. Lão Đại trước sau như một, vẫn tỏ ra dũng cảm đương đầu với mười tên hung thần.

Thành Nhân vô cùng khâm phục trước tinh thần trung kiên bất khuất của vị đệ nhất Vương gia – là một trong những lão tiên bối thuộc hàng chức sắc môn phái Mã Yên Sơn! Chàng nhìn Lão Đại đang nỗ lực đấu với mười tên đại cao thủ, không khỏi lo ngại trong lòng: “Mãnh hổ nan địch quần hồ! Nếu tách ra đấu từng tên thì may ra tổ thúc ta mới hạ nổi. Đẳng này phải đương cự một lần với cả chục tên dũng mãnh như vậy, ta e người sẽ bị hại mất! Chà! Giờ biết làm sao đây? Rất tiếc! Trong trường hợp này, ta chỉ là kẻ bất lực hoàn toàn. Nếu ta liều mạng nhào vô hỗ trợ, có khác nào đem trứng chọi đá đâu? Đã không có lợi lộc gì, lại còn gây nên tai họa chung mà thôi”. Nghĩ rồi chàng lo âu, thấp thỏm đưa mắt nhìn vào trận giao tranh, tiếp tục theo dõi trong sự hồi hộp tưởng muốn đứng tim.

Quả đúng như điều tiên đoán của Thành Nhân, bọn Thập Điện La Hán vây hãm lão Đại, liên hoàn tiến công bằng bí pháp “Thiết chưởng mật tông” hết sức vi diệu.

Lão Đại chân khí tuy dồi dào sung mãn, song le, sức người có hạn. Dần dà, lão bị tiêu hao nội lực vì một phải chọi mười. Bọn hung thần khôn lanh quỷ quyết, đã sử dụng thế xa luân chiến một cách hiệu nghiệm thần tình.

Qua nửa giờ giao tranh ác liệt, thế thượng phong đã nghiêng hẳn về bọn Thiết Chưởng Thập Điện La Hán của Tứ Hải Đại Mông bang. Phàm trong mọi trường hợp, khi xuất thủ thi triển tuyệt chiêu của bất cứ một môn bí pháp nào trên chốn giang hồ, cũng đòi hỏi người sử dụng phải có đủ trình độ nội công thâm hậu, mới mong phát huy được chiêu thức ấy trở nên lợi hại bội phần. Nhược bằng kẻ sử dụng tuyệt chiêu mà công lực bị suy thoái thì dù có điều luyện cách mấy đi nữa cũng chẳng làm cho đối thủ phải kiêng vì, nhất là những địch thủ đã từng lão luyện kinh nghiệm trên chốn võ lâm. Ấy là điều hiển nhiên vậy! Vì thế, lại thêm nửa giờ tiếp tục giao tranh, vị chi trước sau kể có đến hàng trăm hiệp. Thành Nhân nhận thấy lão Đại đã suy kiệt rõ ràng. Hiệu quả của môn bí pháp “Hàn băng công” không còn đáng sợ với mười tên La Hán nữa. Vài chiêu cuối cùng lão Đại đưa ra trông càng rời rạc hơn. Cơ hội đã đến, bọn Thập Điện La Hán cùng hét to một tiếng, đồng loạt bủa thiết chưởng quật vào.

“Thiết chưởng thần công” đã từng danh chấn giang hồ mấy trăm năm về trước. Một môn bí quyết cực kỳ lợi hại mà lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần đã đánh cắp của vị thánh tổ An Nam Cái Thế mang về tận xứ này truyền thụ cho bọn đệ tử với mục đích củng cố thế lực để thực hiện tham vọng độc bá võ lâm, hỗ trợ hoàng đế Đại Mông đè bẹp Tống triều rồi xâm lăng Đại Việt. Vì vậy, lão Đại dốc toàn bộ chân lực ra mới cầm cự được cả giờ. Kể cũng khá lắm đó! Nhưng bây giờ, trong lúc lão đã cạn gần hết chân nguyên. Vả lại bọn mười tên địch thủ của lão quyết ăn thua đủ trong trận giao đấu này. Liệu lão Đại có ráng đương cự nổi với chúng trong mấy chiêu sau? Hay lão đành phải chịu cảnh tan xương nát thịt trước móng vuốt của mười cao thủ hung ác quá đỗi kia?

Nhắc lại, lão Đại khi thấy bọn ma đầu dụng kế xa luân chiến giao đấu liên miên

làm cho lão tiêu hao dần nội lực, lão biến sắc, bụng bảo “Hồng bát! Hồng bát? Bọn quỷ này thâm độc quá chừng! Nếu kéo dài cuộc đấu ta sẽ bị thất bại thôi? Nhưng biết làm sao bây giờ? Thiếu chủ của ta còn yếu quá nếu chàng liều mạng nhào vô sẽ bị chết chùm. Còn Phụng Liên Thăng Tiên cô thì đang chữa nội thương cho tiểu thư! Thôi thì đành vậy! Âu, chẳng qua là thiên cơ đã định. Mạng ta đến đây chấm dứt cũng được rồi. Chỉ lo một nỗi là không bảo vệ được mấy mẹ con Lý phu nhân!” Nghĩ rồi nén tiếng thở dài, trở hết thân pháp phi thân lên, vận dụng bí pháp “Mã Yên thần công” là môn sở trường vô cùng lợi hại của bản phái. Chính môn thần chưởng này, trước đây một giờ, lão đã sử dụng để hạ thủ Kha Ngột Bật, cứu mạng Phương Dung!

Thành Nhân nhác thấy Lão Đại dùng bí pháp siêu việt ấy, thất kinh la lên:

– Chết rồi! Tổ thúc quyết liều mạng! Ôi...

Cùng tiếng thét thất vọng của chàng, luồng kinh phong khổng lồ từ trên không ập xuống, gặp phải hàng chục đôi thiết chưởng đẩy lên. Trong nhiều tiếng nổ cùng phát ra hàng loạt thành một tiếng “Rầm!” thật là dữ dội...

Thân hình lão Đại bị bắn vọt lên trên không, thổ ra mấy búng huyết lớn tạo thành một trận mưa máu vấy đỏ cục tràng. Trông lão như điều đứt dây rơi xa hơn mười mấy bước.

Thành Nhân nín thở nhìn theo. Chàng bấu vào áo thân mẩu rên thành tiếng nghẹn ngào:

– Mẹ ơi! Tổ thúc con... chết rồi!

Hai gối chàng khuyu xuống. Lý phu nhân nước mắt dàn dụa, ôm lấy chàng thổn thức. Ngay khi đó, bỗng vang lên mấy tiếng rú tại cục tràng. Trong lúc cùng ra chiêu hạ thủ lão Đại bọn Thập Điện La Hán chẳng chút đề phòng. Bốn tên trong bọn bị hai dải lụa xanh đỏ quàng chặt vào chân giật té nhào. Phụng Liên Thăng Tiên cô vận nội lực vào đôi bàn tay xòe ra những móng nhọn biến thành song trảo. Chỉ trong vài chớp mắt, song trảo chộp liền hai cái. Cả bốn tên đại cao thủ, mỗi tên lãnh một trảo sau lưng, năm móng nhọn lút sâu thấu nội tạng. Sáu tên còn lại, sau thoáng chốc kinh hoàng vội vã quay lại huy động từng đôi thiết chưởng đánh với Phụng Liên Thăng Tiên cô.

Lại nói Phụng Liên Thăng Tiên cô từ lúc rảo bước đến khu tiền sảnh xảy thấy ái nữ của Uyên Ương song hiệp lâm nguy, bèn giở thuật khinh công thượng thừa phóng đến. Lại thấy lão Đại sử dụng bí pháp “Mã Yên thần công” để thanh toán lão ma đầu phó bang chủ, mới yên tâm lạng đến đón lấy Phương Dung đang lão đảo suýt ngã. Tiên cô cho uống linh đơn và lau vết máu trên môi nàng xong, liền vận khí chân nguyên, truyền nội lực cho nàng. Khi có biến, Tiên cô vẫn bình tĩnh vận dụng phép “Tọa thiên phù” bốc cả hai người dờ ra khỏi vùng ảnh hưởng cuộc giao tranh sắp xảy ra. Phải mất cả giờ tiếp thu chân lực, Phương Dung mới lấy lại được sức khỏe bình

thường. Tuy nhiên công lực chiến đấu còn ít nhiều bị hạn chế, nàng phải tự điều công một lúc nữa mới viên mãn được.

Đến chừng điều hòa nội lực xong, lại nghe chàng dưỡng tử của mình kêu lên tuyệt vọng, Tiên cô ngay tức khắc cất mình liệng đến dùng ngay tuyệt chiêu “Phụng Liên vân khúc”. Bốn tên La Hán vừa bị giật thụt giò. Lập tức Tiên cô buông ngay hai dải dải lụa ra vận công dùng song trảo hạ liền bốn tên chỉ trong chớp nhoáng. Khi Tiên cô thâu lại hai dải lụa nằm gọn trong tay thì sáu tên kia đã trấn tĩnh tinh thần. Chúng rống lên giận dữ phủ vây bóng Tiên cô vào giữa. Lần này cuộc chiến đấu diễn ra trông thật là ngoạn mục. Sáu tên La Hán hùng hổ ghê gớm, thế mà vẫn không thể khống chế nổi thân ảnh như con phượng hoàng của Phụng Liên Thăng Tiên cô! Đôi dải lụa uốn lượn uyển chuyển trông nhẹ nhàng song lại phát ra những kinh lực thật đáng sợ. Lại thêm hai tên trong bọn Thập Điện La Hán bị đôi dải lụa thắt ngang cổ họng, thông lưỡi chết tươi. Những tên còn lại chỉ đánh cầm chừng, chẳng dám khinh thường địch thủ nữa. Phụng Liên Thăng Tiên cô dường như có ý muốn kết thúc trận giao tranh càng sớm càng tốt, nên hét to một tiếng, thi triển tuyệt chiêu “Phụng vĩ đoạt hồn”. Cả bốn tên La Hán còn sống sót chẳng hiểu bí pháp này vi diệu ra sao. Chúng giạt qua hai phía, áp đảo ngang hông. Tiên cô quay người sang tả lập tức hai tên ở bên tả vội vã giạt ra. Cùng lúc đó hai dải lụa như đôi mãng xà bất chợt phát thẳng về phía sau. Lại thêm hai tên nữa hồn về địa phủ. Thì ra trong lúc phát triển tuyệt chiêu này, đòn trước mặt và hai bên chẳng qua là những đòn hư, thực tế mũi nhọn tấn công của nó chính là kẻ địch đang ở phía sau lưng, cho dù cách xa hàng năm bảy trượng cũng bị hạ sát như thường. Đến khi bọn La Hán phát hiện ra thì đã muộn lắm rồi. Sau cùng, còn lại hai tên hoảng hồn đảo nhanh đôi mắt lảo lảo tìm đường chuồn thẳng...

Nhắc lại từ lúc Ngô Thành Nhân thấy tổ thúc bị nạn văng ra ngoài mười thước, chàng lão đảo cùng thân mẫu dìu nhau chập choạng đến chỗ lão Đại vừa rơi xuống. Thành Nhân nước mắt lưng tròng, hình ảnh vị tổ thúc thân yêu nhạt nhòa qua màn lệ thảm. Chàng thò tay xúc tổ thúc dựng ngả vào lòng mình. , lắc lắc mấy cái, miệng mếu máo thốt không rõ lời:

– Tổ... thúc ôi! Người bỏ tiểu điệt sao đành... Tổ thúc ôi!... Tổ thúc... ôi!

Chợt chàng mừng rỡ khi thấy lão Đại mở hé mắt ra. Ánh nhìn của lão mơ hồ, khí sắc lạc thần thấy rõ. Tuy nhiên, Thành Nhân cũng tràn trề hy vọng. Đôi môi khô nứt mấp máy như muốn nói điều gì. Thành Nhân bèn kề sát tai mình vào mồm lão, lắc nhẹ đôi vai gầy:

– Tổ thúc muốn nói gì? Con đang nghe đây tổ thúc ạ!

Bỗng lão Đại phều phào thốt lên thành tiếng, tuy rất yếu song chàng cảm thấy lão tỉnh táo lạ thường:

– Ngô thiếu chủ! Ngô Thành Nhân... hiền điệt! Lão phu biết mình không thể nào

qua khỏi...

Thành Nhân hiểu giây phút lâm chung sắp điểm. Chàng kính cẩn lắng nghe, không dám lên tiếng ngắt lời. Gắng thêm một ít chân khí, lão Đại nói tiếp với giọng càng lúc càng yếu hơn:

– Ta mơ ước một ngày... Ngô hiền điệt sẽ là... minh chủ võ lâm! Còn đối với bản thân ta... Được chết trên tay... của con là một điều mãn nguyện lắm rồi! Nếu... nếu có thể được, con hãy đưa ta về Mã Yên Sơn! Ta sẽ yên nghỉ giấc nghìn thu, bên cạnh nhưng bậc tiền nhân bản phái!... Thôi ta đi đây, vĩnh biệt phu nhân! Vĩnh biệt hiền điệt yêu quý...

Lý phu nhân nén lòng không đặng liền nhào đến ôm lấy đôi chân lạnh buốt của lão Đại vật vã khóc than một hồi:

– Thúc thúc ôi!... Thúc thúc lặn lội hàng vạn sơn khê, vượt qua biết bao nhiêu cạm bẫy của kẻ thù, hòng cứu thoát chúng con khỏi cảnh gieo neo, chim lồng cá chậu. Suốt một đời, người chỉ biết hy sinh cho môn phái Mã Yên Sơn đứng vững hiên ngang sánh vai cùng võ lâm đồng đạo!... Bây giờ, người nỡ bỏ chúng con mà ra đi một cách vội vàng như thế... Chúng con biết nương tựa vào ai?... Thúc thúc ơi! Ôi hỡi thúc thúc ơi!...

Lão Đại im lặng. Phải! Kể từ giờ khắc này, lão sẽ im lặng vĩnh viễn. Khuôn mặt già nua khả kính và phúc hậu của lão ngã vẹo về một bên. Đôi mắt đục ngầu còn hé hé mở, song hơi thở đã ngưng lại từ lâu. Sau khi than lên bằng những tiếng than ai oán, Thành Nhân nhẹ nhàng đưa mấy ngón tay vuốt mắt cho người đã lìa trần. Chàng vẫn ôm cứng lão trong vòng tay êm ái. Nước mắt cứ lăn dài xuống miệng, chàng thè lưỡi lên môi nếm lấy chất mặn nghĩa tình. Mất mát, đau thương quàng thâm đôi mắt. Nghịch cảnh ly trần trĩu nặng tâm can. Hai mẹ con chàng cứ buông thả cho tâm hồn lịm chìm vào nỗi đau thất ruột.

Lúc bấy giờ ở nơi cực tràng, hai tên La Hán còn sống sót mới dợm lách mình chuồn. Xảy nghe một chuỗi cười cất lên giòn giã. Nội lực phát ra qua thanh âm đập ngay vào màng nhĩ, làm bọn thuộc hạ xiêu hồn lạc phách... Nhiều đứa chịu không nổi bị bứt mạch máu lăn ra chết tốt. Số khác bị tai nạn vận công cố chống chọi lại tiếng cười. Hai tên trong bọn Thiết Chưởng Thập Điện La Hán vội vàng quỳ rạp lạy chào:

– Bọn tiện nhân xin kính chào Điện Thân Vương! Bọn tiện nhân bất tài không cự địch nổi, xin điện hạ chiếu luật gia hình!

Kẻ vừa xuất hiện là một người cao tám thước mộc, tuổi trạc ngoài ngũ tuần. Thoạt nhìn ai cũng ngỡ đây là vị hung thần ác sát: mũi cao, mắt xếch, mày rậm, râu tóc cứng tựa rễ tre, mình vận giáp trụ toàn đồng đen, mảnh chiến bào phát phơ theo gió, trông mười phần lắm liệt uy nghi, hung tàn sát thủ! Nếu xét qua tướng mạo và cung cách của hắn thì đúng là một tay đại cao thủ, song chẳng phải là kẻ thuộc giới giang hồ.

Quan sát hẩn một lúc, Phụng Liên Thăng Tiên cô cất giọng điềm đạm hỏi:

– Chẳng hay các hạ có phải là đại tướng quân đương kim nguyên súy của triều đình Đại Mông không đấy nhỉ?

Kẻ vừa đến nhường đôi mắt xéch nhìn Phụng Liên Thăng Tiên cô rồi nhúu đôi mày rậm hỏi lại:

– Nàng là ai mà biết rõ chức vụ của ta như thế? Ta xem ra nàng không phải là bậc nữ lưu tâm thường trong thiên hạ, thế cố làm sao nàng lại vào tận chốn này mà lộng hành lăm hả? Nếu nàng biết tôn sùng hổ tướng Đại Mông thì hãy về cai quản mấy tòa dinh thự rộng lớn, lại được phong làm đại phu nhân, sống trong vàng son nhung lụa, có kẻ hầu người hạ, được nâng niu chăm sóc mọi bề.

Nghe đến đây, Phụng Liên Thăng Tiên cô cả giận thét lớn:

– Hừ! Hay cho tên tướng giặc giở thói dê xồm! Người không biết bản cô nương là ai mà dám múa môi ve vãn. Này! Người có nghe nói ở xứ Đại Việt cường thịnh ở phương Nam, trên rặng Hoàng Liên Sơn có một vị nữ hiệp vốn là đệ tử thứ nhất của Tiên bà Lạc Hồn lão nương chẳng?

Vừa nghe đến đây, tên võ tướng trở mắt ngạc nhiên:

– A ha! Thế ra nàng chính là Phụng Liên Thăng Tiên cô!”Văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình”. Ta nghe danh nàng đã lâu lắm. Lòng ta lúc nào cũng ngưỡng vọng mong ước một ngày tri ngộ, để thỏa lòng hâm mộ bấy lâu. Quả thật, nhan sắc của nàng không bị tàn tạ theo năm tháng! Ha ha!...

Nghe những lời gheo nguyệt trêu hoa, Phụng Liên Thăng Tiên cô không chịu nổi bèn nạt nộ:

– Người hãy câm mồm lại!

Cùng với lời nói, Tiên cô vũ lộng đôi dải lụa múa lượn như Hằng Nga đang biểu diễn vũ khúc nghệ thường trên cung Quảng. Lúc đầu, tên võ tướng ngỡ người ra ngắm bóng dáng thướt tha. Hẩn tưởng đâu đấy là một vũ điệu mà giai nhân cố ý đem ra để khêu gợi. Chẳng dè, từ nơi đôi dải lụa kia phát ra những luồng kinh lực mạnh kinh hồn. Bất giác tên võ tướng biến sắc tháo lui liền mấy trượng. Hẩn buột miệng:

– Ái chà! Quả chẳng hổ danh là Phụng Liên Thăng Tiên cô! Hèn chi bọn Thiết Chưởng Thập Điện La Hán có lẽ khinh thường mới vong mạng đó thôi! Thật là lợi hại quá chừng!

Phụng Liên Thăng Tiên cô cười lên khanh khách:

– Này hổ tướng kia! Nghe nói các người đã san bằng gần hết đất Trung Nguyên nhà Tống? Tài trí của người không phải là tầm thường. Vậy hãy thử đỡ tuyệt chiêu “Phụng Liên vân khúc” của bản cô nương xem!

Tên võ tướng trong một thoáng tần ngần, bụng bảo dạ: “Chà! Ta đã từng nghe nói bà Lạc Hồn lão nương có nhiều bí quyết cực kỳ vi diệu. Chắc ả này là đệ tử của

bà ta, lẽ cố nhiên được thụ giáo phải đầy đủ lắm vậy! Giỡn với ả chẳng lửa này cũng gay go lắm! Song, nếu cứ để ả lên mặt thì còn đâu thanh danh của ta nữa?” Nghĩ rồi hấn giở giọng cười hô hố đáp:

– Muốn hái lấy cánh hồng thì phải chịu xước tay! Thôi được, ta sẽ gắng chinh phục nàng để làm ái nường cho ta vậy.

Dứt lời, hấn bay lùi về phía sau năm trượng có dư, bắt đầu vận thiên nguyên chân khí. Hấn xuống tấn hoành đôi cánh tay bắt chéo mấy bận, vận động toàn bộ chân nguyên. Bấy giờ trông hấn có vẻ như đã lùn hơn nãy cả thước mộc.

Phụng Liên Thăng Tiên cô không thể nào ngờ đối phương đang chuẩn bị sử dụng môn bí quyết “Vô Cực khí công” là một trong những bí pháp thần sâu của thánh tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân! Bởi thế cho nên Phụng Liên Thăng Tiên cô vẫn sấn đến từ từ. Những tia sáng của hai dải lụa ngoằn ngoèo lẩn dần đến địch thủ. Tên võ tướng chủ động xòe đôi bàn tay vươn tới trước mặt như sẵn sàng đón lấy. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, bằng thủ pháp thật nhanh, hai đầu mối dải lụa đã nằm gọn trong đôi tay của hấn. Khi đôi mối lụa chạm vào địch thủ, Phụng Liên Thăng Tiên cô vận công giật lại. Nhưng nào ngờ đôi dây bằng lụa kia hình như đã vướng vào cọc sắt hay sao mà Tiên cô giật hoài không được. Hai dải lụa thẳng căng biến thành hai đường song song xanh đỏ. Cả hai luồng chân nguyên công lực của Phụng Liên Thăng Tiên cô từ trong người chạy ra đôi tay, theo hai dải lụa cứ tuôn rần rật ào ào đổ về phía tên hung thần. Vô hình chung bao nhiêu nội lực Phụng Liên Thăng Tiên cô đều bị hút chạy sang địch thủ. Đến khi Phụng Liên Thăng Tiên cô phát hiện ra điều nguy hại ấy thì đã muộn. Muốn buông ngay đôi dải lụa, song ngặt nỗi đôi dải lụa hầu như dính chặt vào tay, không cách nào rẩy ra được. Phụng Liên Thăng Tiên cô vẫy vùng dữ dội, cố thoát khỏi ảnh hưởng sức hút mãnh liệt và tai hại kia. Nhưng than ôi, Phụng Liên Thăng Tiên cô càng muốn rút ra, lại càng dính chặt hơn. Càng vẫy vùng bao nhiêu, hai dải lụa càng thâm gắn lại bấy nhiêu. Tình trạng bi đát này hết phương kháng cự.

Cũng nên nhắc qua bí pháp “Vô Cực khí công”, đây là một môn bí quyết vô cùng lợi hại nằm trong pho Ngô Vương bí lục, đệ nhất võ lâm chi bảo trên chốn giang hồ. Khi người luyện được môn bí quyết này đạt đến trình độ siêu đẳng, nó sẽ có hai tác dụng hết sức linh diệu. Một là tạo nên chung quanh người ta một bức tường vô hình bao bọc toàn thân, rắn chắc hơn cả sắt thép, không một binh khí nào có thể xâm nhập vào người được. Hai là nếu muốn, người ta có khả năng tạo nên một sức từ trường mạnh mẽ, mục đích thu hút tất cả chân nguyên nội lực của đối phương! Tác dụng thứ hai xét ra còn lợi hại hơn nhiều!

Như chúng ta đã biết, lão đại ma đầu Hỗn Thế Tà Thần từng sử dụng bí quyết này để hãm hại Ngô Thành Nhân cách đây bốn năm về trước, đến nỗi đã biến chàng trở nên thân tàn ma dại, suốt cả thời gian dài vẫn chưa phục hồi chân nguyên. Thế mới biết “Vô Cực khí công” nguy hại đến mức nào?!...

Nhắc lại, Phụng Liên Thăng Tiên cô đang vẫy vùng trong tuyệt vọng. Đôi dải

lụa bị thâu ngăn lại dần. Chỉ còn vài bước nữa Tiên cô sẽ bị tên địch thủ hung thần kia sáp nhập. Đến lúc ấy thì chỉ còn... cắn lưỡi mà thôi! Phụng Liên Thăng Tiên cô phần uất, trợn tròn mắt phượng. Tên đại hung thần nhe nanh cười nham nhở. Đôi mắt xé của hắn nhìn hút vào bộ nhũ hoa của vị nữ hiệp, tuy luống tuổi mà vẫn giữ vẹn được nhan sắc diễm kiều! Hai người chỉ còn cách nhau bốn bước, rồi hai bước...!

Phụng Liên Thăng Tiên cô quyết định quyên sinh. Chiếc lưỡi hồng kê sẵn giữa hai hàm răng trắng như ngọc. Những cơ bắp trên khuôn mặt căng ra, Phụng Liên Thăng Tiên cô khép nhẹ rèm mi, vận nội lực, hàm răng dưới từ từ đưa lên vừa chậm rãi vừa dứt khoát...